

Høiesteret gjør Brug af denne Ret. Jeg skal hertil yderligere sige, at det i alt Fald efter den nuværende Praxis er en aldeles sikker Ting, at Defensor har fri og ubindret Udgang til at tale med vedkommende Arrerstant, uden at nogen som helst anden Person i saa Tilfælde er til Stede. Saa er der endnu et andet meget væsentligt Punkt. Det er det, at de Domstole, som i Virkeligheden affige den Dom, som Forbyderen er pligtig til at finde sig, altsaa i sidste Instants, Høiesteret, og ellers Overretterne, ere fuldstændig udenfor Undersøgelsen; de faae Sagen fuldstændig fri; det er altsaa Mænd, som udelukkende have med Sagers Paafjendelse at gjøre, og som ikke have faaet den Skole, som anses for at være saa skadelig overfor Humaniteten og Retfærdighedsfølelsen overfor sine Medmennesker. Men der er naturligvis det svage Punkt, at det Grundlag, hvorpaa disse uafhængige Domstole dømmе, er afhængigt af Sagens tilvebragte Oplysninger, navnlig af de optagne Forhører. Og der er det naturligvis, at det er sænkkeligt at faae Garantier for, det er et Krav af første Orden, at disse Forhører ere overensstemmende med Sandheden. Der er det naturligvis, at denne Eneraadighed, som Dommeren har, kan gjøre sig gjældende; Garantien her er nærmest kun subjektiv. Jeg tror imidlertid, at man kan sige, at hvis man vil gaa til at afhjælpe det, maa man være beredt paa ganske betydelige Offrebels af personligt Arbejde, dels af Penge fra Befolkningens Side.

Naar man nu vender sig til det foreliggende Lovforslag, der altsaa vil afhjælpe de Mangler, der nu kunne være, er det jo ganske sikkert, at det opstiller Fordringer nok; det er ganske betydelige Offre, der i saa Henseende ville være at gjøre for de Paagjældende. Men jeg maa i alt Fald for mit Vedkommende betvivle, at disse Offre ere Umagen værd, og at man i Virkeligheden vil naae Noget i den ønskede Henseende ved dem. Den egentlige Hovedanordning, som skal gjælde for hele Landet, er jo den, som indeholdes i de første 4 Paragrafer om Bestikelse af en Defensor. Jeg skal ikke her komme ind paa Detailler, men jeg skal kun leilighedsvis bemærke, at den slet ikke er mig klart, under hvilken Forudsætning Bestemmelsen egentlig skal ramme; om det er den, at Vedkommende er arresteret eller blot dødt, at han — retlig talt — kan arresteres. Hvad jeg maa fremhæve som den egentlige, den første Hovedsag i saa Henseende imod Lovforslaget er, at denne Deltagelse fra Defensors Side beror paa hans Forgodtbefindende. Han skal have Udgang til at være

til Stede, men han er ikke pligtig dertil. Der er altsaa slet ingen Garanti for, at han vil være til Stede de enkelte Gange, hvor hans Nærværelse virkelig er fornøden. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at nævne et Exempel af egen Erfaring. Jeg kan sige, at den eneste Gang, jeg i min mangeaarige Virksomhed som Defensor for Høiesteret har haft en virkelig levende Følelse af, at der var slet en Person Uret, og at det var en uretfærdig Mistanke, der var kastet paa den Paagjældende, var ved en Sag mod en lille hventst Tjenestepige paa en 14—15 Aar, der under et af Virkerne var dømt for at have begaaet et Hushver. Jeg kom til en levende Overbevisning om, at denne stakkels lille Pige virkelig var bleven uretfærdig og ugrundet beskyldt herfor. Denne Sag frembød i hele sin ydre Tilhneladelse, forinden jeg fik Veilighed til at tale med hende selv, Intetsomhelst, der adskilte den fra den Mængde andre Sager, hvori man møder, og hvori Princippet i Virkeligheden maa være det, at jo mindre man trænger ind i Tiltaltes Fortrolighed, desto bedre er man i Stand til at defendere ham. Nu er det klart nok, at netop i et Tilfælde af den Art var der som det senere viste sig, den største Anledning til at være til Stede og til at beskytte og støtte hende; men det var Noget, som hele den ydre Tilhneladelse af Sagen ikke gav den fjerneste Anledning til. Jeg kunde altsaa, hvis jeg havde været Defensor i første Instants i Stedet for i sidste, kunne have gaaet vel de hundrede Gange og været til Stede og hørt Folk, der fortræffelig kunne værge sig selv ved alle Lovens Waaben, og endelig blevet borte den eneste Gang i mit Liv, hvor der maasse havde været nogen sand Grund til at være til Stede. Jeg skal dertil sige, at for at den Regel skal være af nogen virkelig Betydning i det praktiske Liv, er det jo nødvendigt, at Defensorerne selv personlig møde op og ere til Stede under Forhørene over de Paagjældende, som de ere Defensorer for. Hvis man her, som ellers jævnlig ved Retsmøder, sender en eller anden ung Fuldmægtig eller lader møde i Fuldmægtigens Forsald ved en ung Kontorist, vilde Bestemmelsen Intetsomhelst have at sige, i det Mindste ikke lige overfor en Forhørsdommer med en noget brutal Karakter. Bestemmelsen vil altsaa i Virkeligheden sige, at vedkommende Sagfører, og helst de bedste af dem, skulle i en væsentlig Grad offre deres personlige Tilstedeværelse for at udføre denne Gjerning. Her kan jeg imidlertid tale af egen Erfaring. I Høiesteret mødes der som bekendt udelukkende af vedkommende Sagfører selv, og man har vanskeligt ved